

Nr 12

Civilutskottets betänkande i anledning av motion om ökade kontakter med kommuninvånarna i bebyggelseplaneringsfrågor.

Motionen

I motionen 1973:1574 av herr Ringaby m. fl. (m) hemställs att riksdagen hos Kungl. Maj:t anhåller om tilläggsdirektiv till bygglagutredningen med de krav som i motionen anförts.

Motionärerna anför bl. a. att det måste anses mycket angeläget att förstärka informationen från det allmännas sida och öka kontaktmöjligheterna med de enskilda människorna i syfte att skapa bättre förståelse för politiska beslut. Särskilt engagerade känner sig människorna när det gäller bebyggelsen och miljön i den egna kommunen. Kommunens experter och förtroendevalda bör förvissa sig om kommuninvånarnas åsikter i stora planeringsfrågor.

Tidigare riksdagsbehandling m. m.

I civilutskottets betänkande CU 1971:23 behandlades en motion vari hemställdes att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om åtgärder i syfte att stärka allmänhetens insyn och inflytande i samhällsplaneringen.

Utskottet anförde bl. a. att såväl offentlighets- och sekretesslagstiftningskommittén som bygglagutredningen och utredningen om den kommunala demokratin kommer att behandla den i motionen aktualiserade frågan. Sålunda anges – erinrade utskottet – i bygglagutredningens direktiv bl. a. att den kommunplan som avses bli grundläggande för den fysiska planeringen inom kommunen bör bli föremål för ett omfattande samråd med på olika sätt berörda enskilda personer och sammanslutningar, statliga myndigheter och kommunens egna organ. Den av utskottet avstyrkta motionen avslogs av riksdagen.

Civilutskottet behandlade 1972 (CU 1972:20) en motion om vidgat medinflytande i vissa ärenden enligt byggnadslagstiftningen. Med hänvisning till bygglagutredningens arbete avstyrkte utskottet motionen, som avslogs av riksdagen.

I december 1969 riktade statens planverk i en skrivelse till byggnadsnämnderna uppmärksamheten på behovet av att vidga insynen i planeringen. Skrivelsen fick ett välvilligt mottagande i kommunerna. För att lättare kunna följa kommunernas verksamhet i detta hänseende tillsattes våren 1970 en särskild arbetsgrupp inom verket. I promemorian ”Medborgarinsyn i planeringen” har gruppen i maj 1971 redovisat sina erfarenheter.

Statens planverk har bl. a. i promemorian ”Översiktlig fysisk planering

i kommun – Vidgad generalplanering” redogjort för sin syn på den översiktliga fysiska planeringen i kommunerna. I promemorian anförts bl. a. att kommunen på ett tidigt stadium i generalplanearbetet bör samråda med länsstyrelsen samt övriga myndigheter, sammanslutningar och enskilda personer som kan ha väsentliga intressen att bevaka (jfr 14 § byggnadsstadgan). Vidare anförts som särskilt angeläget att medborgarnas intresse av medverkan och insyn i planeringsfrågor tillgodoses på ett tidigt stadium.

Statsmakterna beslöt i december 1972 (prop. 1972:111, CU 1972:35) bl. a. att den fysiska riksplaneringen skall konkretiseras och fullföljas i en fortsatt planering på kommunal nivå. Med anledning härav har Kungl. Maj:t den 2 februari 1973 i cirkulär 1973:15 till samtliga statsmyndigheter anbefallt myndigheterna att beakta de uppdragna riktlinjerna. Samma dag lämnades länsstyrelserna uppdrag att föra överläggningar med kommunerna samt till Kungl. Maj:t redovisa vissa program för regional och kommunal planering i syfte att fullfölja riktlinjerna för hushållningen med landets mark- och vattentillgångar.

Statens planverk och Svenska kommunförbundet har i samverkan utgivit en rapport om förutsättningar och förändringar i kommunal samhällsplanering (statens planverks rapport 1973:18).

Utskottet

Frågan om medborgarinsyn i planeringen är viktig. Av den ovan lämnade redogörelsen framgår att frågan behandlas av såväl offentlighets- och sekretesslagstiftningskommittén som bygglagutredningen och utredningen om den kommunala demokratin. Redan på denna grund finner utskottet sig inte böra tillstyrka motionen 1973:1574.

Härutöver vill utskottet anföra följande. Statens planverk och Svenska kommunförbundet har vidtagit åtgärder för att fästa de kommunala organens uppmärksamhet på behovet av vidgad insyn i planeringen. I detta sammanhang bör särskilt nämnas den av planverket i samverkan med kommunförbundet nyligen utgivna rapporten om förutsättningar och förändringar i kommunal samhällsplanering. Rapporten har tillkommit mot bakgrund av statsmakternas i december 1972 fattade beslut om den fysiska riksplaneringens fullföljande. Vidare bör erinras om civilministerns uttalande i propositionen (1972:111) om den fysiska riksplaneringen. Civilministern anförde (s. 178) att det enligt hans mening borde bli utrymme för en fortsatt konkret debatt både i kommunala organ och bland medborgarna om den fysiska riksplaneringen, dess vidareutveckling och lokala tillämpning. Skäl finns alltså att förutsätta att olika medborgargrupper kommer att få tillfälle att ta del i bebyggelseplanering.

Utskottet hemställer
att riksdagen avslår motionen 1973:1574.

Stockholm den 20 mars 1973

På civilutskottets vägnar
ERIK GREBÄCK

Närvarande: herrar Grebäck (c), Bergman (s), Almgren (s), Tobé (fp),
Kristiansson i Örkelljunga (s), fröken Ljungberg (m), herrar Petersson i
Nybro (s), Andersson i Knäred (c), Lindkvist (s), Högström (s), Claeson
(vpk), Jadestig (s), Åkerfeldt (c), Annerås (fp) och Adolfsson (m).

Nr 13

Civilutskottets betänkande i anledning av motion om ersättning och inlösen vid byggnadsförbud på fastighet.

Motionen

I motionen 1973:1554 av herrar Fridolfsson i Stockholm (m) och Schött (m) hemställs att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t snarast måtte tillsätta en utredning med uppgift att framlägga förslag innebärande rätt för fastighetsägaren att i vissa fall åtnjuta ersättning eller få fastigheten inlöst i de fall kommun belagt fastighet med byggnadsförbud.

Översyn av byggnadslagstiftningen

Enligt den 29 mars 1968 lämnat bemyndigande har sakkunniga tillkallats med uppdrag att se över byggnadslagstiftningen (bygglagutredningen). Utredningen har den 10 december 1971 och den 7 april 1972 erhållit tilläggsdirektiv.

I de ursprungliga direktiven anförs i samband med en redogörelse för de nu rådande förhållandena på området att de byggnadsförbud, som i avvaktan på detaljplan inte sällan läggs över stora områden, utgör ett problem. Departementschefen anför att de ibland kommit att bli gällande under mycket lång tid, att de ibland drabbat markägare oskäligt och att de i vissa fall lett till förslumning av berörda områden.

Departementschefen skisserar i direktiven för de sakkunniga ett system av regler för den fysiska planläggningen, bestående av riksplan, regionplan, kommunplan, kundelsplan och detaljplan.

I de delar av direktiven som är av omedelbart intresse för den nu behandlade motionen anförs följande.

Översiktsplanerna kommer enligt det skisserade plansystemet att på ett jämförelsevis tidigt stadium ange riktlinjer för den framtida markanvändningen. Markägaren borde i princip inte kunna få tillstånd att göra investeringar i sin mark, om därigenom den nya planens förverkligande skulle motverkas. Å andra sidan kan det dröja avsevärd tid innan det i översiktsplanen angivna nyttjandet skall förverkligas och därigenom frågan om rätt att exploatera marken enligt planen eller om inlösen av marken blir aktuell. Det kan tänkas bli svårt för markägaren att till rimligt pris sälja en sådan fastighet till någon annan enskild. Problem av liknande natur kan också uppkomma när en fastställd detaljplan har upphört att gälla och det ännu inte är aktuellt att arbeta fram en ny detaljplan. Dessa problem påminner om de problem som enligt gällande rätt följer av de långvariga provisoriska byggnadsförbuden.

Utredningen bör söka finna lösningar som innebär att den enskilde inte i sådana situationer ensam får bära konsekvenserna av samhällsut-

vecklingen. En väg att nå detta syfte kan vara att tillåta markägaren fortsätta ett redan påbörjat nyttjande av marken i enlighet med den plan eller de faktiska förhållanden som var gällande innan plansituationen ändrades. Investeringar, som ligger inom ramen för markens aktuella användning, skulle alltså få förekomma, och markägaren kunde med vetskapen att investeringar och mark så småningom kan komma att inlösas – avväga om investeringen bör göras. För att undvika olyckliga konsekvenser av en sådan ordning skulle kunna tänkas att det öppnas möjlighet för det allmänna att redan på ett tidigt stadium lösa in marken för att undvika alltför betungande lösenkostnader i ett senare skede. Ett i enlighet med dessa tankar konstruerat system skulle innebära att markägaren antingen kan fortsätta sin verksamhet eller också jämförelsevis snabbt få bundet kapital lösgjort. Emellertid kan tänkas flera svårigheter med att få ett sådant system att fungera i praktiken. Särskilt bör då uppmärksammas problemet att avgöra när ett föreslaget projekt skall anses ligga inom ramen för den aktuella verksamheten på fastigheten.

Avslutningsvis anför i direktiven att utredningens huvuduppgift bör vara att pröva det av departementschefen skisserade systemet av regler för den fysiska planläggningen och förverkligandet av dessa intentioner. Utredningen skall emellertid vara oförhindrad att pröva även andra lösningar. Utredningen skall också se över byggnadslagstiftningens övriga avsnitt och föreslå de ändringar i dessa som kan föranledas av reformeringen av planväsendet eller annars kan vara påkallade.

Departementschefen framhåller att utredningens uppdrag är omfattande och att det krävs viss tid innan ny lagstiftning kan väntas träda i kraft. Utredningen bör därför, sägs det, i ett tidigt skede också överväga i vad mån speciellt angelägna reformer kan med mindre ändringar eller kompletteringar av gällande lagstiftning byggas in i denna samt snarast framlägga de förslag som prövningen ger anledning till.

Tidigare riksdagsbehandling m. m.

I tredje lagutskottets utlåtande 1967:5 behandlades motioner om skydd för enskild markägare mot skadeverkningar av långvarigt provisoriskt byggnadsförbud och i utlåtande 1968:45 från samma utskott motioner om dels provisoriska byggnadsförbud, dels skydd mot skadeverkningarna av oskäligt långvariga byggnadsförbud.

Civilutskottet behandlade i sitt betänkande CU 1971:16 en motion med begäran om tilläggsdirektiv till bygglagutredningen så att utredningen redan under år 1971 – i avbidan på slutligt ställningstagande – kunde lägga fram förslag i syfte att undanröja de missförhållanden som medföljer byggnadsförbud av mer än fem års varaktighet. Civilutskottet ansåg bygglagutredningens direktiv täcka i motionen återopade frågeställningar. Med hänsyn till frågornas samband med utredningsarbetet i stort fann utskottet inte anledning påkalla ett provisoriskt delförslag under år 1971. Den av utskottet avstyrkta motionen avlogs av riksdagen. Till utskottets betänkande fanns fogat ett särskilt yttrande av utskottets ledamöter från moderata samlingspartiet. I yttrandet förutsattes bygglag-

utredningen utnyttja alla möjligheter att så snart som möjligt lägga fram förslag till temporära lösningar.

Justitieombudsmannen har den 30 juni 1966 gjort framställning hos Kungl. Maj:t om utredning av behovet av skydd för fastighetsägare mot verkningarna av långvariga provisoriska byggnadsförbud (1967 års ämbetsberättelse s. 463 ff.). Framställningen refereras i tredje lagutskottets utlåtande 1967:5.

Utskottet

Bygglagutredningens direktiv täcker den i motionen upptagna frågan, varför utskottet inte finner skäl tillstyrka motionen.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motionen 1973:1554.

Stockholm den 20 mars 1973

På civilutskottets vägnar
ERIK GREBÄCK

Närvarande: se under betänkandet CU 1973:12.

Särskilt yttrande

av fröken Ljungberg (m) och herr Adolfsson (m) som anför:

I civilutskottets betänkande 1971:16 behandlades en motion om olägenheterna med byggnadsförbud av mer än fem års varaktighet. Motionen avstyrktes av utskottet och avslogs av riksdagen. I särskilt yttrande av moderata samlingspartiets ledamöter i utskottet anfördes bl. a. att problemet med långa byggnadsförbud är väsentligt och att förhållandena inte förbättrats sedan justitieombudsmannens framställning i frågan år 1966.

Enligt vår mening äger de ovan refererade ståndpunkterna allttjämt giltighet. Vi förutsätter att bygglagutredningen uppmärksammar de i årets motion framförda synpunkterna.

Nr 14

Civilutskottets betänkande i anledning av motion om ersättning till näringsidkare vid s. k. trafiksanering.

Motionen

I motionen 1973:1555 av herr Fridolfsson i Stockholm m. fl. (m) hemställs att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag om ersättning åt de näringsidkare som till följd av s. k. trafiksanering drabbas av allvarlig ekonomisk skada.

Utskottet

Motionärerna synes ansluta sig till uppfattningen att stöd f. n. saknas för krav från fastighetsägare mot stat eller kommun på ersättning för allmän förmögenhetsskada som vållas genom av trafiknämnd i behörig ordning meddelad lokal trafikföreskrift med t. ex. förbud mot trafik med fordon av visst slag. Motionsförslaget torde avse att initiera rättsregler som skulle ge sådan ersättningsrätt. Behovet av lokala trafikföreskrifter av denna typ har i detta sammanhang inte ifrågasatts.

Lokal trafikföreskrift torde inte kunna upphäva fastighetsägarers på byggnadslagstiftningen grundade rätt till transportmöjligheter till och från fastigheterna. Fråga om ersättning vid sådana ingrepp torde som hittills få närmare utformas i rättstillämpningar.

Den här aktuella frågan om ersättning i övrigt, t. ex. för minskad lönsamhet i affärsrörelse, är ytterst en fråga om de fortsatta möjligheterna att med stöd av lokala trafikföreskrifter skapa en för flertalet bättre levnadsmiljö. En föreslagen ersättningsrätt skulle vidare behöva knyta an till mycket vida — och av motionärerna troligen inte avsedda — bedömningar av markäganderättens gränser. Utskottet har inte anledning att med här angivna frågor som utgångspunkt tillstyrka motionen.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motionen 1973:1555.

Stockholm den 20 mars 1973

På civilutskottets vägnar
ERIK GREBÄCK

Närvarande: se under betänkandet CU 1973:12.

Särskilt yttrande

av fröken Ljungberg (m) och herr Adolfsson (m) som anför:

Bl. a. av miljöskäl kan det vara motiverat att företa s. k. trafiksaneringsförsök. Även kortvariga sådana försök kan emellertid allvarligt inverka på förutsättningarna för butiksägare som redan nu arbetar med knappa marginaler att fortsätta sin rörelse. Under tiden som trafikexperimentet pågår kan -- som motionärerna anför -- affärsinnehavare tvingas lämna lokalen för sin verksamhet. När försöksperioden avslutas kan det kanske inträffa att antalet butiker i försöksområdet minskat och totalmiljön därigenom blivit sämre än före försöket. Försök bör därför göras endast efter noggranna överväganden.

Nr 15

Civilutskottets betänkande i anledning av motion angående anordnandet av cykelparkeringar.**Motionen**

I motionen 1973:364 av fru Sundberg (m) hemställs att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär en översyn av byggnadsstadgan och planverkets anvisningar i syfte att främja anordnandet av cykelparkeringar på sätt som angivits i motionen.

Motionären anför att nuvarande cykellås inte fyller kraven på säkerhet mot stöld. För att ge cyklister största möjliga säkerhet för sitt fordon föreslås i motionen att man bör pröva att anordna cykelparkeringar där cykelhjulet låses fast i parkeringsställ.

Utskottet

För att uppnå det av motionären eftersträfvade syftet torde en översyn av byggnadsstadgan inte behövas. Utskottet finner sig inte böra föreslå revidering i detta syfte av planverkets anvisningar. Om behov av parkeringsanordningar på sätt skisserats i motionen finns torde frågan kunna lösas utan statsmakternas ingripande. Motionen avstyrks.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motionen 1973:364.

Stockholm den 20 mars 1973

På civilutskottets vägnar

ERIK GREBÄCK

Närvarande: se under betänkandet CU 1973:12.

Nr 16

Civilutskottets betänkande i anledning av motion om möjlighet att nybilda deltidjordbruk.

Motionen

I motionen 1973:873 av herrar Ernulf (fp) och Jonsson i Alingsås (fp) hemställs att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t begära förslag till sådan ändring av fastighetsbildningslagen att möjlighet ges att nybilda deltidjordbruk där det med hänsyn till ortens förhållanden föreligger ett behov av sådan nybildning.

Gällande bestämmelser

I kungörelsen (1967:453, ändrad senast 1971:382) om statligt stöd till jordbrukets rationalisering m. m. stadgas (5 §) att statligt stöd utgår till enskild person som har för avsikt att driva eller som driver jordbruk eller skogsbruk. Statligt stöd till enskild som ej driver men som har för avsikt att driva jord- eller skogsbruk utgår ej om han kan antas ha sin huvudsakliga sysselsättning av annan verksamhet än jordbruk eller skogsbruk (6 §). Statligt stöd lämnas ej till stödjordbruk eller annat deltidjordbruk (9 §).

I fastighetsbildningslagen (FBL) 3 kap. 5 § slås fast att jordbruksfastighet för att anses lämpad för sitt ändamål skall ha sådan storlek, sammansättning och utformning att den medger tillfredsställande lönsamhet hos det företag som skall bedrivas på fastigheten. Om skogsbruksfastighet stadgas i samma lagrum att den för att anses lämpad för sitt ändamål skall ha sådan storlek och utformning att den medger ekonomiskt tillfredsställande skogsdrift. Om undantag från huvudregeln stadgas i 3 kap. 9 § FBL. Enligt undantagsbestämmelsen får fastighetsbildning äga rum även om fastighet som nybildas eller ombildas inte blir varaktigt lämpad för sitt ändamål såvida fastighetsindelningen förbättras och en mer ändamålsenlig indelning inte motverkas.

Tidigare riksdagsbehandling m. m.

Vid riksdagsbehandlingen av propositionen med förslag till FBL (prop. 1969:128, 3LU 1970:35) väcktes motioner i vilka frågan om nybildning av stödjordbruk togs upp. Härvid anförde tredje lagutskottet bl. a.:

Med stödjordbruk menar man ett jordbruk som ger brukaren och hans familj endast ett mindre bidrag till deras försörjning. Sådant jordbruk får enligt 19 kap. 3 § lag om delning av jord på landet (JDL) bildas om det med hänsyn till ortens förhållanden kan antas att brukaren varaktigt kan

erhålla en tillfredsställande bärgning genom kroppsarbete i annans tjänst m. m.

— — —

Enligt vad departementschefen anför i motiveringen bör nybildning av stödjordbruk inte längre få förekomma. Departementschefen framhåller att nybildning under senare år förekommit bara i obetydlig omfattning. Antalet stödjordbruk är emellertid alltjämt mycket stort. Allmänt sett föreligger därför inte något behov av bestämmelser som medger att stödjordbruk bildas. Det tyngst vägande skälet är enligt departementschefens uppfattning dock att stödjordbruken inte är förenliga med den numera antagna jordbrukspolitiska målsättningen. Ändringar i fråga om befintliga stödjordbruk kan ske med stöd av bestämmelserna angående undantag från de lämplighetskrav som FBL innehåller.

— — —

Den nu i korthet lämnade redogörelsen visar att redan de befintliga mindre jordbruken kämpar med stora svårigheter och att många av dem inte kan väntas stå sig i konkurrensen med andra näringar. Ytterst beror denna utveckling på att investeringar i mindre enheter inte är lönsamma från företagsekonomisk synpunkt. Enligt utskottets mening är situationen härvidlag nu sådan att planer på nyetablering av stödjordbruk med sikte på kostnadstäckning och skälig förräntning av insatt kapital måste anses som orealistiska. I den mån efterfrågan på denna typ av fastigheter alltjämt föreligger täcks den mångfalt av det utbud som enligt vad ovan sagts är att vänta. Någon brist på lämpliga objekt för den som vid sidan av annan verksamhet önskar driva en begränsad jordbruksdrift bör därför inte föreligga.

Mot utskottets ställningstagande reserverade sig två av utskottets tre folkpartiledamöter som ansåg att fastighetsbildning för stödjordbruk borde kunna tillåtas om jorden ej erfordrades för förstärkning av intelligande jordbruk. Riksdagen följde utskottet.

Jordbruksutskottet har vid olika tillfällen — senast i betänkandet JoU 1972:6 — behandlat motioner om tillkomsten och fortvaron av deltidjordbruk. I sitt betänkande i frågan 1972 erinrade jordbruksutskottet om 1967 års riksdags beslut (prop. 1967:1 bil. 11, prop. 1967:95, JoU 1967:25) om att innehavare av deltidjordbruk som har sin huvudsakliga sysselsättning utanför jord- och skogsbruksnäringen inte längre skulle vara berättigade till ekonomiskt stöd. Jordbruksutskottets majoritet (s, vpk) anförde vidare:

I anledning av förevarande motionsyrkanden vill utskottet i överensstämmelse med vad riksdagen uttalat vid tidigare års behandling av motsvarande yrkande framhålla att bärande skäl talar för att de statliga resurser, som ställs till förfogande för jordbrukets rationalisering, alltjämt bör inriktas på uppbyggnad av enheter av sådan storlek, att de har möjligheter att på sikt bedriva en effektiv och konkurrenskraftig produktion. Utskottet kan inte finna att i de nu väckta motionerna anförts sådana skäl som motiverar att riksdagen ändrar inställning till frågan om stöd åt deltidjordbruken. Ifrågavarande motionsyrkanden avstyrks således av utskottet.

Till förmån för rationaliseringsstöd till deltidjordbruk reserverade sig en minoritet i jordbruksutskottet (c, fp, m).

Vid årets riksdag har väckts motioner (1973:323, 329, 340 och 1388)

om statligt stöd till deltidjordbruk. Motionerna har hänvisats till jordbruksutskottet. De kommer att behandlas i utskottets betänkande JoU 1973:16.

Utskottet

I motionen 1973:873 hemställs om sådan ändring i FBL att möjligheter ges att nybilda deltidjordbruk där det med hänsyn till ortens förhållanden föreligger behov av sådan nybildning.

Det av statsmakterna år 1967 (prop. 1967:95, JoU 1967:25) fattade beslutet om stöd till jordbrukets rationalisering medger ej att statligt stöd lämnas till stödjordbruk eller annat deltidjordbruk.

Mot bakgrund bl. a. härav anförde departementschefen i propositionen (prop. 1969:128, 3LU 1970:35) med förslag till FBL att skäl inte fanns att föreslå att nybildning av s. k. stödjordbruk skulle få förekomma. Dessutom erinrade departementschefen om att antalet stödjordbruk alltjämt är mycket stort.

Enligt utskottets mening finns det — mot bakgrund av gällande principer för jordbruksrationaliseringen -- inte skäl tillstyrka motionsförslaget om ändring i FBL i syfte att möjliggöra nybildning av deltidjordbruk. Utskottet vill erinra om de undantagsbestämmelser från lämplighetskraven i FBL enligt vilka fastighetsbildning under vissa förutsättningar kan äga rum även om nybildad fastighet inte blir varaktigt lämpad för sitt ändamål. Utskottet finner således inte skäl tillstyrka bifall till motionen.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motionen 1973:873.

Stockholm den 20 mars 1973

På civilutskottets vägnar

ERIK GREBÄCK

Närvarande: se under betänkandet CU 1973:12.

Reservation

av herrar Tobé (fp), Annerås (fp) och Adolfsson (m) som anser att

dels det stycke i utskottets yttrande på s. 12 som börjar med "Enligt utskottets" och slutar med "till motionen" bort lyda:

Som motionärerna anför kan det finnas skäl att nybilda deltidjordbruk. Motionärerna nämner som exempel härpå jordbrukare som önskar övergå till industriarbete men vill behålla en del av sin gård för att genom jordbruksarbete på fritid få ett inkomstillskott. Ytterligare skäl för deltidjordbruk nämns i motionen.

Utskottet anser det – i likhet med motionärerna -- önskvärt att FBL ändras så att möjligheten att nybilda deltidjordbruk införs i lagen. Nybildning skall endast få förekomma när behov därav finns med hänsyn till ortens förhållanden. Nybildningen skall självfallet inte få hindra eller försvåra en strukturomvandling till bärkraftiga jordbruk. Vad utskottet anfört bör ges Kungl. Maj:t till känna.

dels utskottet hemställer bort lyda:

att riksdagen med bifall till motionen 1973:873 som sin mening ger Kungl. Maj:t till känna vad utskottet anfört.

